

Valószínűleg tatár származása miatt volt szimpátiája a magyarok iránt és a pályaudvari búcsúztatáskor mondta: "Ne feledkezzék meg arról, amit tavaly a Keleti pályaudvaron mondtam."

Hogy mire célzott, mire figyelmeztetett már 1955 őszén, azt csak 1956. október 23-a után értettem meg.

Ugyanígy voltam a "forradalmi úton megváltozik"-kal is, amit KÁDÁR JÁNOS mondott nekem 1956. július 18-án, egy szerda délutáni napon a Pest megyei Pártbizottság Arany János utcai párházában.

Előzmények a következők: 1956 nyarának elején fülembé jutott, hogy Gegesi-Kiss Pál, az orvosegyetem rektora olyan kijelentést tett volna, hogy én már 10 éve vagyok a törv. orvostani intézet adjunktusa és ezért nem ártana, ha átvenném egy nagyobb vidéki prosectura vezetését. Mindjárt tudtam, hogy Kelemen Endre ügyködik ellenem Alapy Gyula segítségével Gegesi-Kiss Pálnál. A harc már 1945 óta folyt köztem és Kelemen Endre között, mert nem voltam hajlandó túrni hibás vagy tudatosan hamis orvosszakértői véleményeiket, aminek az lett a következménye, hogy Alapy Gyula szerint: "Tamáska akadályozza a szocialista igazságszolgáltatást", el kell tüntetni a színről, vagy fegyelmi eljárással, vagy pedig bele kell "keverni" valamelyik kémperbe, először mint tanút, aztán mint vádlottat.

10 év alatt sok mindent megéltem, de nem reagáltam rájuk. Amikor azonban Gegesi-Kiss kijelentéseiről értesültem, úgy éreztem, tennem kell valamit. Korábban soha protekciót nem vettem igénybe. 1956 júliusában úgy láttam, hogy elérkezett az alkalmas időpont a Kelemennel való leszámolásra. Akkor lett ugyanis Kádár János a politikai bizottság tagja, a párt főtitkár-helyettese. Őt ártatlanul börtönbe csukták, ő ismeri az Igazságügyi Minisztérium által meggyalázott jogszolgáltatási normákat, előírásokat,

és ugyanazon véleményen van, mint azt Tardy Lajos "Szagatott krónika" c. visszaemlékezéseiben írja, nevezetesen, hogy az igazságszolgáltatás zsiványok kezébe került, bűnözők ülnek az ügyészi és a bírói székekben, míg ugyanakkor ártatlanok a vádlottak padján.

1956 július első felében felhívtam tehát telefonon KÁDÁR Jánost a Pest megyei Pártbizottságon és mondtam neki, hogy szeretnék vele néhány dologról részletesen beszélgetni. Mire ő, szó szerint: "Jöjjön szerdán du. 4 óra után, ugyanis az az én ún. szabad szombatom, akkor senkinek nem szabad zavarnia, tehát tudunk nyugodtan beszélni."

1956. július 18-án, szerdán délután 4 óra után beléptem az Arany János utcai párházba és mentem KÁDÁR dolgozószobájába. Nagy, majdnem teremszerű helyiség volt, de kevésbé bebútorozva: íróasztal, könyvszekrény és egy bőrgarnitúra dohányzóasztallal. Az üdvözlés után leültünk a kényelmes, nagy fotelokba és – a szokásnak megfelelően – általános, de közömbös szöveggel indult a beszélgetés. Aztán rátértem az egyetemi állapotokra, a hallgatók hangulatára.

Itt mindjárt meg kell mondanom, hogy a legalább négyórás "beszélgetés" lényegileg monológ volt, mert jóformán mindig csak én beszéltem, KÁDÁR alig, legfeljebb hümmögött. De – úgy tudom – ez a politikusok módszere, ők elsősorban adatokat, tényeket szeretnek hallani a beszélőpartnertől, maguk azonban szófukarok, nehogy valami kötelező vagy félremagyarázható kijelentést tegyenek.

Aztán rátértem a magyar, ún. igazságszolgáltatásra, és megtörtént esetekkel igazoltam KELEMEN Endre ig. orvosszakértő káros működését, aki nemcsak "futószalagon gyártotta a hamis véleményeket politikai vagy politikai jellegű perekben, de az 50-es években Magyarországon még

a gyógyító orvosi munkát is hátráltatta azáltal, hogy az ügyészség segítségével műhiba gyanúja címén minél több kórházi halottat igyekezett boncoltatni, azzal a meggon-
dolással, hogy a foglalkozástól eltiltott ügyvéd felhajtója, üzletszerzője, pénzt tud kizsarolni a beijedt orvostól egy "kedvező" záróvéleményért. Minden "beavatott" tudta ezt, de ALAPY csak nevetett, amikor HOCHVALTER r. őrnagy, a Főkapitányság életvédelmi osztályának vezetője mindezeket írásos jelentésekkel bizonyította. A rendőrség "bizalmi csoportja" (belső elhárítás) ugyanis Hochvalter utasítására figyelés alá vette Kelemen működését.

De jól tudta ezt DOLESCHÁLL Frigyes egészségügyi miniszter is, "de tenni nem mert" (Szabolcska Mihály), mint a sváb legények a salzburgi csapszékben. Engem biztatott, hogy folytassam harcomat Kelemen ellen, ő azonban csak a kulisszák mögött állhat segítségemre, éspedig azért, mert "cukorbeteg a fiam, diétásan kell étkeznie, napi 500 g prágai sonkára van szüksége, amit én csak a miniszteri fizetésből tudok fedezni. Kelemen "jó kapcsolatait" tudva, nem kockáztathatom miniszteri állásomat, mert a fiam halálát is jelentheti." Az 500 g prágai sonka mutatja országunknak azt a lesújtó állapotát, mely az 56-os események második fázisának kialakulásához vezetett.

Szerintem ugyanis 1956 klasszikus, három felvonásos görög tragédia volt: I. Kifejlés, II. Tetőzés, III. Bukás.

Adatokkal megalapozott elméletemről később írok egy történész szakvéleményt; pillanatnyilag csak a Kádár-beszélgetés, meg az 500 g prágai sonka miatt "szúrtam be".

Tehát folyt a monológom Kádárral, hasonló konkrét példákkal és az ő válasza – rövid és sztereotip – rendszerint az volt: "Igen, vannak még hibák, de azért nem a párt felelős, az ideológia és a rendszer helyes, hanem egyes személyek, akik hibákat követnek el."

Próbáltam "felhergelni", provokatíve mondtam neki: "Nem értem, hogy tud maga Rákosi Mátyással egy asztalhoz leülni, tanácskozni azzal a bitanggal, aki magát börtönbe csukatta, ahol kiverték a fogát, letépték a körmét, összezúzták a heréjét (a kikoszarzott Vladimir bosszúja), szájába hugyoztak." Nem reagált. Nem mondott sem igent, sem nemet. Úgy tudják, hallgat, nem beszél a történekről, mert nem akarja, hogy megaláztatása nyilvános téma legyen. Akkor pl. úgy beszéltek – lehet, hogy csak legenda –, egy pb-ülésen felhozta az ÁVH kegyetlen módszereit, mire Rákosi "ellenséges propagandának" mondotta a hamis vádaskodásokat. Kádár erre kivette szájából a felső protézisét és a tanácskozó asztal sima lapján a szemközti ülő Rákosihoz csúsztatva, mint a vadnyugati filmek bárjában a whiskys poharat szokás.

Felemlítettem börtönbeli megveretését azért, mert úgy tudtam, hogy amikor az családja tudomására jutott, panasszal fordultak a párt vezetőségéhez. Kelemen Endre vizsgálta volna meg a börtönben és "sértetlennek" véleményezte.

Minden erőlködésem hiábavaló volt. Közismert jéghideg nyugalomból nem tudtam kilódítani. Már sötétedett kint, amikor szó szerint a következőket mondta:

"Maga jól tudja, hogy Jézus Krisztus az Isten fia volt és mégsem tudta megváltani 33 év alatt a világot. Mi, kommunisták nem vagyunk istenfiak és még csak 10 éve vagyunk uralmon, nem várhatja el, hogy már minden rendben legyen az országban." (Kádár "nagy bibliás" volt. Már a börtön előtt is. Pártgyűlési beszédeiben gyakran idézett a Bibliából. Ezért a nagy "nyelvcsapásokkal" magát minden személyi változáskor a felszínen tartó Apró Antal pártközponti tanácskozásokon, hogy Rákosi Mátyást megnevettesse:

"Milyen kár, hogy nincs jelen Kádár elvtárs, biztosan megtalálná a kérdéshez álló megfelelő bibliai idézetet".)

A fent írt "kenetteljes" szavaira én olyan dühös lettem, hogy az asztalra csaptam és szó szerint a következőket mondtam neki: "Ha te ilyen hülyeségeket beszélsz, akkor nincs értelme velem tárgyalni."

Felugrottam a fotelből és gyors léptekkel mentem az ajtó felé.

Kádár felugrott, mondhatni utánam futott, az ajtónál elért, jobb felső karomat megfogva visszahúzott, és szó szerint a következő történelmi fontosságú kinyilatkoztatást tette:

"Nono, ne legyen olyan heves, legyen még egy kis türelemmel, várjon nyugodtan – és ezt mondja meg az egyetemi hallgatóknak is – elárulom magának, hogy itt ősszel, októberben forradalmi úton sok minden meg fog változni."

Nos, most már világos információm forrása. Úgy gondolom, elég hiteles. Erre én BALJAKIN 1955-beli "figyelmeztetésére" alapozom véleményemet, miszerint 1956 októberében Budapesten sem forradalom, sem ellenforradalom nem volt, hanem egy államcsíny.

A tétel levezetéséhez, bebizonyításához a következő adatokat, tényeket használok fel:

1. A történelmi eseményeknek hosszú, sok évre visszanyúló gyökerei vannak. Az 1956. október 23-i magyar események magvait Párizsban vetették el 1947. február 10-én. Ekkor kötötték meg a magyar–szovjet békeszerződést, melynek következtében megszűnt a hadiállapot Magyarország és a SZU között, a "megszálló" csapatok elhagyták az ország területét, de visszamaradhattak ún. útvonalbiztosító egységek, mert Ausztria egy része továbbra is orosz megszállás alatt maradt és ezen csapatok ellátása a Csap–Budapest–Bécs vonalon történt. A békeszerződésben

azonban azt is aláírták, hogy az osztrák békeszerződést követően egy éven belül az "útvonalmódosítók" is kitakarodnak.

2. Ismerte az oroszok mentalitását – 70 év alatt soha szavukat, szerződéseket be nem tartották –, eleve nem gondoltak a kivonulásra. Ellenkezőleg, a Tito-ügy idejében lényegesen megsaporodtak az "útvonalbiztosítók", noha Jugoszlávia lerohanásával a magyar honvédséget akarták megisztelni. (De ez egy más fejezet hazánk szomorú háború utáni történetében.)

A "megbonthatatlan" szovjet–magyar "barátság", más szóval az örökös megszállás érdekében beleépítettek, belecsempészek a békeszerződésbe egy paragrafust, mely lényegileg az egész szerződést annullálta, egy értéktelen papírdarabbá degradálta. Kikötötték, hogy amennyiben fennáll a "fasizmus" visszaállításának veszélye, akkor joguk van Magyarországra bevonulni. A "veszély" megítélése az ő szájuk ízétől függött és a "visszatéréshez" nem igényelték a magyar kormány "behívását, az az ő szuverén joguk volt a "nemzetközi jog" szerint is elismert békeszerződés alapján.

3. 1955. május 15-én – 10 év vajúdás után – megszületett az osztrák semlegességi szerződés. A szerződés megkötéséig eltelt 10 év, és maga a "szerződés" mutatja az imperialista orosz politika valódi arcát. Ilyen "szerződésre" a nemzetközi jog szerint semmi alap nem volt, mert Ausztria nem üzent háborút a Szovjetuniónak, vele harcban nem állt, és ha a németek üldözése következtében orosz csapatok kerültek Ausztria területére, azt az "üldözés" befejeztével azonnal el kellett volna hagyniuk. 1945-ben minden jogérzékkel rendelkező ember így gondolta, hiszen Ausztria volt Hitler első áldozata. Az Anschluss-szal megszűnt az önálló osztrák állam, Németország tartománya lett és így a "felszabadított", ismét szuverén lett Ausztriát nem lehet

Hitler cselekedeteiért felelőssé tenni. Nem így az oroszok. Csak akkor voltak hajlandók Ausztriából kivonulni, ha Ausztria semleges lesz és azonfelül még háborús kárpótlást is fizet a Szovjetuniónak. Az orosz szemtelenségnek a magasiskolája a semlegességi szerződés.

4. Még ma sem tudott okokból 10 évi huzavona után – váratlanul, mert senki sem remélte – létrejött az osztrák semlegességi szerződés 1955. május 15-én, aminek az kellett, hogy legyen automatikusan a következménye – a párizsi szerződésben vállalt kötelezettségnek megfelelően, hogy 1956 őszén Magyarországnak is oroszmentesnek kellett volna lennie.

Ez azonban stratégiaiilag lehetetlen volt. Az orosz csapatoknak Ausztriából, Magyarországból való távozása azzal egyenlő, hogy a Varsói Szerződés államainak délnyugati szárnya nyitott kapuvá válik, mert Csehszlovákiában, Ausztriában, Magyarországon, Jugoszláviában nincsenek orosz csapatok. Az ausztriai kivonulást tehát úgy kellett megrendezni, hogy egy időben a "nyitott kaput" becsukni Magyarország változatlan megszállásával.

És erre "jogos" lehetőséget adott a fasizmus visszatérésének veszélye. Nem kellett ahhoz semmi más, csak ügyesen, agent-provokátorok segítségével kiváltani. A KGB-nek nagy gyakorlata van az 1956-os ellenforradalomhoz hasonló népi megmozdulások szervezésében, kivitelezésében. Magyarországon különösen könnyű volt a helyzet, mert segítségre állt az egész apparátus: párt, rendőrség, ÁVH, honvédség, hiszen az államcsínnyel elsősorban saját bőrüket és összelopott vagyonukat tudták menteni. Nagyon is jól tudták, hogy az oroszok kivonulása egyet jelent bitorlott hatalmuk összeomlásával, mert nem a nép bizalmára, hanem az orosz szuronyokra volt alapozva.

A pártközpontban az volt a nagy kérdés: mi a teendő, hogyan lehet "átmenteni" egészben vagy részben a párt uralmát, szerepét. A vélemény, az elképzelés általában az volt: szelepeket kell nyitni, az évek alatt felhalmozódott feszültséget lassú folyamatossággal kiengedni. Ha az oroszok kivonulása után az "átmenet" rohamosan történik, akkor az robbanásszerű lesz.

Honnan tudom mindezt? Családi kapcsolataim adják meg a feleletet.

Sógorom volt Lukács (Rosenberg) Iván, aki a Tüske u. 8. sz. alatt lakott. 100 %-os zsidó volt, banktisztviselő és a zsidó törvények idejében állásából elbocsátották. Iván rokon kapcsolatban állt Szilágyi Pál textilkereskedővel, a rádióriporter Szilágyi János apjával. Szilágyi Pál is zsidó volt és így neki is be kellett csukni a boltot. A katasztrofális következmény úgy lett elhárítva, hogy feleségem, Lukács Krisztina – Rosenberg Iván felesége: Lukács Ilona nővére – feladta gyógyszerészi foglalkozását és mint 100 %-os "árja" átvette a textilbehozatali irodát és tudott a jövedelemből két-három zsidó családot ellátni, támogatni.

Szilágyi Pál felesége Grampoch Lenke, akinek a húga, Ila, Virág Károly felesége volt. Virág Károly szintén a Tüske u. 8. sz. alatt lakott, szerény, kertés családi ház emeleti kétszobás lakásában. Lukács Ivánnak a földszinten volt háromszobás lakása. Virág Károly tanult mestersége szerint szobafestő volt, és mint ilyen, APRÓ Antal jó barátja, mellesleg azonban KÁDÁR Jánossal együtt az illegális kommunista párt egyik vezető személyisége. Sógora, Szilágyi Pál a párt pénztárosa, illetve később (1945 után) a Gazdasági Osztály vezetője, majd követ Dél-Amerikában, kereskedelmi attasé Stockholmban. Virág Károlyt 1944 nyarán elfogta a Gestapo és valószínűleg Komáromban, 1944 őszén agyonlőtték. Így özvegye, Grampoch Ila

"nemzeti nyugdíjas" lett és mert gyermek nem volt, APRÓ Antal háztartását vezette, nevelte az Apró-gyerekeket, mert Apróné Klári is dolgozott. Ő 1937-38-ban Moszkvában a KOMINTERN-iskolában kapott kiképzést agitációra és pártszervezésre. Az iskolának csak külföldi tagja, tanulói voltak és fő feladatuk volt a külföldi kommunista pártokban "felügyelni" és a moszkvai pártközpontnak jelentéseket tenni. Természetesen egyben KGB ügynökök is voltak. Apróné kezdetben a BM-ben dolgozott, később kerületi párttitkár lett. Apró Antal – emlékezetem szerint – akkor a Bimbó úton lakott, Virágnének csak le kellett sétálnia a Tüske utcából az Apró-villához.

1950-től 1960-ig hétvégeken, szombat vagy vasárnap délutánokon – tavasztól ősziig – gyakran voltam a Tüske utca 8-ban, pingpongoztunk, uzsonnáztunk. Virágné is köztünk, és olykor jött Szilágyi Pál is feleségével, a szőke vagy hidrogénezett Lenkével, míg Ila sötét, majd fekete hajú volt. A hölgyek csevegtek, a férfiak – Lukács Iván, Szilágyi Pál és én – természetesen főleg politikáról beszéltek. Nemcsak Szilágyi Palinak, mint diplomatának voltak jó értesülései, de Lukács Ivánnak is, mert az ARTEX külföldi piackutatója, piacszerzője lett és hónapokat töltött hol Londonban, hol Stockholmban.

Az osztrák semlegességi szerződés megkötése után az volt a beszédtema: mi lesz, ha az oroszok Magyarországot is kiűrik? Érdekelve voltak mind a ketten, Lukács Iván és Szilágyi Pál, nemcsak azért, mert párttagok voltak, hanem főleg azért, mert zsidók voltak. A pesti zsidók között az osztrák semlegességi szerződést követően valóságos pánik tört ki, magyarországi pogromtól féltek.

Gondolom, az olvasó nem tart antiszemitának, hiszen már eddig is elárultam, hogy zsidó sógorom volt és ehhez a tényhez – objektivitásom alátámasztására – kiegészítésül

még hozzáfűzöm, hogy 1944. március 19-ét követően életem kockáztatásával több zsidót mentettem a deportálástól. Ezek ellenére is azt kell mondanom – és sok zsidó is azt véli – nem volt helyes az a telhetetlenség, mellyel 1945 után a zsidók minden vezető állást, fontos funkciót a kormányban, a pártban, az államigazgatási szervekben, különösen az ÁVH-ban, de az egyetemeken, az Akadémiában, a kultuszminisztériumban stb., maguknak kaparintottak, és így a 45 éves orosz megszállás nem egy proletár, hanem egy zsidó diktatúrával lett azonos. Sokan beszéltek zsidó-rasszizmusról és népszerű volt a következő vicc: "Mi a különbség a jeruzsálemi és a pesti kormány között? Az, hogy a jeruzsálemi kormánynak van egy arab tagja is." A pesti kormány akkor kivétel nélkül zsidókból állott, tehát nem volt még egy magyar tagja sem." Így érthető az az aggodalom, hogy az oroszok kivonulását követő rendszerváltozásban a 10 év szenvedéseiért, megaláztatásáért felelősséggel tartozó és megbüntetendő személyek jórészt és elsősorban zsidók lesznek. Megválaszolando kérdés és egyben feladat volt: hogyan lehet az elvárhatókat elhárítani, vagy legalább mérsékelni. A megoldást a párt vezetősége a lassú, de permanens "átmenetben" (átmentésben) látta.

Ennek a taktikának egyik első része volt a Petőfi Kör létrehívása. Sokat beszélnek ma a Petőfi Kör "forradalmi" szerepéről, de hallgatnak arról, hogy a pártközpont "leányvállalata" volt, az "áthangolás" szerepével. A pártközpontban Kiss Károly volt irányítója és felelőse a Petőfi Körnek. Ő, tehát Kiss Károly írta elő a "vitaindító témát, az előadót, de még a közbeszólók személyét is. A meggyőződéses TÁNCZOS Gábor csak azt tette, amire Kiss Károlytól utasítást kapott. A Petőfi Kör működtetésével kapcsolatban az volt a PÁRT elgondolása, hogy zárt legyen, s a külön-

böző, főleg értelmiségi érdekcsoportosulások képviselői, büntetéstől való félelem nélkül kikiabálhatják sokéves sérelmeiket, csalódásaikat. A becsapott, elnyomott és kizsákmányolt munkásosztály számára ugyanezért voltak már évek óta az "államilag támogatott" hétvégi labdarúgómeccsek, a régi "panem et circenses" római politika "szocialista" változata. Az volt a hétvégi gőzkieresztő szelep, ott kiordíthatta magát az egész héten át dühöngő, rosszul fizetett, társbérletben őrlődő, élelmezési, bevásárlási nehézségekkel küzdő dolgozó, akinek azonban azt kellett énekelni: "Nincs a földön gazdagabb, szebb ország, minden ember érzi, hogy szabad!"

Az "írók lázadása" sem volt őszinte, vagy spontán. Ma már nehéz megállapítani, bizonyítani, hogy az Írók Szövetsége, illetve annak valamelyik tagja kapott-e utasítást a pártközponttól. De még elképzelni is nehéz a "megtérését" annak a MÉRAY Tibornak, aki szerint az elvetemült amerikaiak halálos betegséget létrehozó baktériumokkal fertőzött cserebogarakat szórtak le Korea hómezeire. Minden bizonynyal nem volt meggyőződéses kommunista – Sztálin-díjas ACZÉL Tamás kollégájával együtt –, hanem csak bértollnok, aki a mindenkori fizető gazdáinak szája íze szerint írt és ír. Rájuk is illik, amit a Szabad Nép 1956 októberében írt: "Hazudtunk reggel, hazudtunk délbén, hazudtunk este". Ha a lélek mérnökei – helyesebben mondva a lélek mérgezői nem is kaptak direkt utasítást a párttól, voltak annyira intelligensek, hogy mint jó orrú patkányok, kellő időben megszimatozták az orosz kivonulását követő veszélyt és igyekeztek menekülni a Dávid-csillagos vörös gályáról, melynek alsó traktusában az Internacionálé ütemére húzták a nehéz evezőlapátokat egy, az önállóságától megfosztott ország lakói. Érezték, hogy hamarosan, a sors iróniájaként,

történelmi fintorként, rájuk üt vissza Petőfinek általuk korábban sokszor idézett sorai:

*Habár felül a gálya,
S alul a víznek árja,
Azért a víz az úr!*

Igyekeztek tehát még a "tenger feltámadása" előtt, a várható népfelkelés előtt maguknak jobb pozíciót biztosítani a soron következő rendszerben.

Az írók pálfordulása – nem pedig lázadása – azonban jól jött a pártnak, mert akarva, nem akarva elősegítette a mesterséges "ellenforradalom" megszervezését, alkalmas volt a kulisszák mögött álló párt szerepének elkendőzésére és egyben az "ellenforradalom" leverését követő – "forgatókönyvi" előírások szerinti kötelező – leszámolásokhoz bűnbakokat szolgáltatott.

A Petőfi Kör vitatkozoí, mármint a be nem avatottak, abból a naivan téves elgondolásból indultak ki, hogy az osztrák semlegességi szerződéshez hasonlóan az oroszok a párizsi békeszerződést betartva, Magyarországot is ki fogják üríteni, és azt követően visszaáll az 1949 előtti koalíciós állapot, kormányzat, melyben a "baloldali blokk" (Kommunista, Szocdem., Parasztpárt) elég erős lesz ahhoz, hogy megőrizték a "szocializmus vívmányait". Az oroszoknak azonban eszük ágában sem volt Magyarországot kiüríteni. Nem tehették, stratégiai okból. A párt sem mondhatott le jelenlétükről. Baden bei Wienben már 1955 nyarán megtervezték maradásukat, amit "legalizálni" tudott a párizsi békeszerződéssel, annak a "fasizmus visszatérésének veszélyével" kapcsolatos paragrafusával. Ezt bizonyítja BALJAKIN 1955 őszén tett kijelentése. Nyilvánvaló, hogy az osztrák szerződés megkötésekor az orosz főhadiszállás tisztjei megvitatták Ausztria kiürítésének magyarországi vonatkozásait.

Én úgy tudom, hogy az ausztriai orosz csapatok lényegileg nem "hazamentek", hanem áttelepedtek Magyarországra, főleg a Dunántúlra. 1955-ben, de még 1956 elején épületeket foglaltak le itt oroszok számára; kaszárnnyák, internátusok, szociális gondozottak, öregek menhelyeit; sőt még börtönt is.

Úgy gondolom, hogy ma nincs akadálya azt megállapítani, hogy 1955-ben hány orosz katonai szerelvény érkezett és hány hagyta el Csapnál az országot. A Honvédelmi Minisztérium illetékesei talán lesznek olyan "őszinték", hogy elárulják az 1955-öt követően Magyarországra érkező orosz egységek számát és elhelyezését. Az "elhelyezés" részét képezte az ausztriai orosz csapatok hadianyagának tárolása. Ilyen célra 1955-ben lefoglalták az oroszok a gödöllői kastély gazdasági épületeit: istállók, magtárak. A hadianyag 1989-ben még ott volt.

Ezek olyan tények, tárgyi bizonyítékok, melyek igazolják, hogy 1956. október 23-i "ellenforradalmat" az oroszok már 1955-ben megtervezték, kirobbantották, leverték – és maradtak.

Ezért van az, hogy a mai orosz államvezetőség nem hajlandó nyilatkozni 1956. október 23-ról, annak ellenére, hogy a Parlament hivatalos úton kérte ezt. A kérés teljesítését 1991 júniusában azzal az indokolással utasították el, hogy a történetek felelevenítése, tisztázása ártana a magyar-szovjet jó viszonyoknak.

Ma egy kicsit már továbbmennek. Októberben beismerte a SZU külügyminisztériumi szóvivője, hogy 1956-ban hibás volt az orosz beavatkozás és az a nemzetközi jog megsértésével történt. Részletes megbeszélésre azonban most sem volt hajlandó, diplomatikusan elködösítően beszélt és a csel az volt, hogy a "változatlan orosz álláspont ismert" és éppen ezért nem szükséges a megtörténtekről beszélni.

Pedig ellenkezőleg! Most, amikor beismerik, hogy a nemzetközi jog megsértésével történt, kell 1956. november 4-ről és az azt követő 33 évről beszélni!

Forradalom, ellenforradalom, államcsíny nem lehetséges némi lövöldözés nélkül. Különösen nem lehetett 1956 őszén Pesten, ahol a világ közvéleményének meg kellett mutatni, hogy fasizmus, fehérterror, antiszemitizmus van, ölik a zsidókat, a kommunistákat és ezért az oroszok beavatkozása, maradása jogos. Fegyver azonban nem volt a polgári lakosság kezében. 1945 óta a legszigorúbban – kezdetben akasztással – büntették a fegyverrejtegetést. Az "ellenforradalom" megszervezőinek tehát gondoskodni kellett arról, hogy a párt szolgálatában álló "ellenforradalmárok" kezébe elhihető módon jusson fegyver. Ezért Kopácsi Sándor olyan utasítást adott a rendőröknek, hogy "megtámadásuk" alkalmával minden ellenállás nélkül, azonnal adják át fegyvereiket az "ellenforradalmároknak". 1956. október 23-án este 8 és 9 óra között a saját szememmel láttam a Madách körúton, amint a "kék" rendőrök osztogatják a puskákat az "ellenforradalmároknak".

Ilyen vonatkozásban MALÉTER Pál szerepe sem egészen tiszta. Maléter a katonai szolgálatra behívott "megbízhatatlan" személyekből (paraszt-, kulákgyerek), kiknek kezébe fegyver nem adható, alakított munkászászlóaljak parancsnoka volt. Egy ilyen egység a Kilián-laktanyában volt. A laktanyában igen kevés fegyver volt és az is szigorú őrizet alatt a vasajtós fegyverszobában. Október 23-át megelőzően azonban sok fegyvert szállítottak a Kilián-laktanyába, és majdnem hogy őrizet nélkül voltak. Ezért vannak olyanok, akik úgy vélik, hogy a Kilián-laktanyában levő munkás-zászlóaljnak is fel kellett lázadnia – a tervnek megfelelően – és az "ellenforradalmárok" oldalára állni. Meg is történt, Maléter jóváhagyásával. Tököli tárgya-

lása is felvet néhány kérdést. Józan ésszel nem érthető, hogy egy, az országa védekezését vezető, irányító hadügyminiszter az ellenség táborába megy személyes tárgyalásra és hozzá minden előzetes biztosítás, védelem nélkül! Időben le akart lépni, hogy a meginduló orosz támadáskor ne kelljen intézkednie??

Az "ellenforradalmi" fegyveres zendülés nem érthette meglepetésszerűen a pártot és a kormányt, mert SZÚCS Miklós vezérkari ezredes már október 20-án parancsot kapott a honvédelmi minisztertől, hogy szerkesszen meg egy riadó tervet, és gondoskodják Budapest fontos objektumainak katonai védelméről, tekintettel egy várható "ellenforradalomra".

Október 23-án délután 5 és 6 óra között a Honvédelmi Minisztériumban tanácsadóként működő orosz altábornagy, TYIHONOV már tudta, hogy Budapesten "ellenforradalom" van, melynek leverésére a magyar honvédség képtelen, és ezért szovjet csapatok beavatkozása azonnal szükséges, és anélkül, hogy előzetesen bárki magyarral beszélt volna, felhívta ANTONOV hadseregtábornokot, a Varsói Szerződés vezérkari főnökét és engedélyt kért tőle a székesfehérvári gépesített hadtest Budapestre való rendelésére és az "ellenforradalmi" erők elleni bevetésére. Antonov az engedélyt megadta!

Tehát nem Hegedűs András, nem Marosán György vetette tűzbe az orosz csapatokat, hanem Tyihonov, és pedig minden előzetes megbeszélés, kérés, engedély nélkül.

Egy ilyen nagy horderejű, világpolitikailag is kiható intézkedést azonban saját szakállára még egy orosz altábornagy sem tesz, ha előzőleg nem lett megtervezve, és Tyihonov feladata csupán az akció időpontjának meghatározása volt.

Megindultak tehát a székesfehérvári szovjet egységek páncélosai, hogy kellő időben, kellő helyen legyenek a "forgatókönyv" szerinti bevetésre. Ismeretes, hogy Erdélyben már október 20-án szovjet egységek indultak a magyar határ felé.

Megbízható a dolgokba, a célkitűzésekbe beavatott elvtársak, főleg KISZ-tagok, egyetemi hallgatók, Petőfi körösök is munkába kezdtek. Antiszemita feliratokat firkáltak a falakra. Reakciós, fasiszta szólamokat hangoztattak, tolták az eseményeket a beavatkozás jogosságát igazoló "ellenforradalom" felé. A kormány majd naponkénti átalakítása is azt volt hivatva bizonyítani, hogy "jobboldali" erők a hatalom megszerzésére törekszenek. Nagy Imre és Kádár szerepe nem tisztázott. Minden valószínűség szerint összejátszottak kezdettől a pártvezetőséggel és az oroszokkal, hiszen mindkettőjüknek egzisztenciális érdeke volt, hogy a párt, a rendszer uralmát biztosító orosz megszállás ne szűnjön meg. Szerepüket nem minden meggondolás nélkül kapták a "rendezőktől". Egyrészt alkalmasak voltak a tömegek megtévesztésére, félrevezetésére, vagyis arra, hogy a párt "reformkommunistái" is a Rákosi-klikk, az oroszok ellen fordul, másrészt az "ellenforradalom" leverése után felelőssé lehetett tenni őket, és így leszámolni a régi ellenfelekkel, hiszen "ellenforradalmi magatartásuk" bebizonyította, hogy korábbi megítélésük, elítélésük nem volt megalapozatlan. Nagy Imre sorsa beteljesült. Kádárt megmentette Münnich, aki mint KGB-generális, az államcsíny egyik felügyelője és irányítója volt. Kádár ugyanis Nagy Imréhez hasonlóan a jugoszláv követségre akart menekülni, de Münnich – akarata ellenére – a szovjet követségre vitte, mert őt találták alkalmasnak a történések továbbvitelére.

*Dr. Tamáska Loránd
Aachen*

III. sz. Függelék

– A Szittyaküirt 1992. márciusi–áprilisi számának cikke –

A RÓZSADOMBI TIZENHÁROM

Mióta 1991 júniusában a szovjet hadsereg elhagyta Magyarországot és mióta állítólag szabadon választott demokratikus kormánya van a Magyar Köztársaságnak, szinte naponta vetődik fel a kérdés – a nyugaton élő magyarok körében –, hogy a **mai kormány miért nem képviseli a magyarság érdekeit?**

Az erdélyi magyarság kétségbeesett helyzete, a felvidéki magyarság terrorizálása, a délvidéki magyarság magára hagyása felveti a kérdést: "Mi történik a kulisszák mögött? Kinek a parancsára hallgat a mai magyar kormány és a mai magyar képviselőház?"

A szovjet csapatok kivonulása óta hónapok teltek el és otthoni barátainkon, látogatóinkon és megbízható hírforrásainkon keresztül végre sikerült összeraknunk a mai magyar mozaikokból a teljes képet. Ma már világosan látjuk és pontosan tudjuk, hogy miért hallgat a magyar kormány!

A Reagan–Gorbacsov találkozón a két nagyhatalom megállapodott abban, hogy végrehajtja a yaltai szerződésben előírt eseményeket, megvalósítja Németország egyesítését és megszünteti a katonai megszállást a Közép-Kelet-Európát jelentő "szovjet csatlós államokban". A nagyhatalmi megegyezés biztosította a Balti Államok függetlenségét és hazánk felszabadulását a szovjet katonai megszállás alól. Garantálva választások tartását és fenntartotta a meglevő határokat. Az új államformáknak és politikai

rendszereknek kialakulását rábízta a részben felszabaduló országokra, illetve a kommunisták ügyességére. Mindkét nagyhatalom vezetője győzelmet kívánt jelenteni hazafelé. Reagan "felszabadította" a kommunisták által megszállt országokat, Gorbacsov pedig "megőrizte" a kommunizmust "demokratikus" formában.

A részletek kidolgozására – magyar viszonylatban – 1991. március 15-én (jól kiválasztották a dátumot) került sor az egyik rózsadombi villában. A titkosnak szánt gyűlésen a következő "kiválasztottak" jelentek meg: a távozó szovjet hadsereg egyik tábornoka, a szovjet titkosrendőrség egyik ezredese, az amerikai követség egyik vezető alkalmazottja, az amerikai kémiszolgálat egyik magyarországi tisztje, az izraeli titkosszolgálat egyik képviselője, a magyar római katolikus, református és izraelita egyház képviselője és 5 magyar politikai vezető, akik közül 4 ma vezető tisztségben van Magyarországon. Miközben a magyar nép ünnepelte a magyar szabadság bekövetkezését a pesti utcán, a rózsadombi tizenhárom megtárgyalta és aláírta Magyarország új rabszolgaságát és a magyar népnek idegen igába hajtását. A következő kérdéseket vitatták meg:

1. **A szovjet csapatok békés és barátságos kivonulása Magyarországról.**
2. **A Szovjetunió kárpótlását a hátrahagyott épületekért és javakért.**
3. **Barátságos politikai és gazdasági viszony kiépítését a Szovjetunió és Magyarország között.**
4. **Megakadályozását minden szovjet ellenes tevékenységnek.**
5. **A határok kölcsönös megnyitását a Szovjetunió és Magyarország között.**
6. **A volt kommunista párttagoknak mentesítését minden büntetés alól.**

7. A volt kommunista titkosszolgálat, határőrség, rendőrség tagjainak megvédését minden esetleges megtorlástól.
8. A volt megbízható kommunistáknak más pártokban való futtatását a választásokon.
9. Az államvagyon átmentését volt kommunisták kezébe.
10. Az igazságszolgáltatás megtartását volt kommunisták kezében.
11. Megbüntetését minden zsidó ellenes nyilatkozatnak, megmozdulásnak és szervezkedésnek.
12. Megakadályozását annak, hogy jobboldali vagy szélsőjobboldali pártok indulhassanak vagy szervezkedhessenek.
13. Letörését minden revíziós megmozdulásnak és állandó hangoztatását annak, hogy "a magyar határok véglegesek és azokon változtatni nem lehet".
14. Az új magyar kormány nem tarthat fenn kapcsolatot jobboldali emigrációs személyekkel, szervezetekkel, csoportokkal.
15. A románok, jugoszlávok, szlovákok felé csak barátságos nyilatkozatok történhetnek a kormány és a magyar képviselők részéről.
16. Az 1956-os eseményeket, mint a kommunizmus megjavítását célzó mozgalmat kell beállítani és csak azokat szabad szóhoz juttatni, akik ezt így értelmezik.
17. A magyar hadsereget egyharmadára kell csökkenteni (pontosan előírták, hogy hány repülőgéppünk lehet, hány páncélosunk és hány rakétánk).
18. A Szovjetunió az átmentett kommunistákon keresztül megtartja politikai befolyását Magyarországon, az Egyesült Államok viszont megerősíthető gazdasági befolyását a magyar életben.

19. Magyarország teljes garanciát ad a magyarországi nemzetiségeknek nyelvi, népi, kulturális, politikai és gazdasági jogaiknak zavarmentes gyakorlására.
20. Magyarország teljesen kártalanítja a magyar zsidóságot a második világháború alatt elszenvedett szörnyű veszteségeiért.

Kiszivárgott hírek szerint, vita csak a 13-as, 15-ös és 17-es pontoknál volt, de a "józan" többség hamarosan meggyőzte a három ellenállót arról, hogy ezeknek a pontoknak a garantálása része a teljes megegyezésnek és nem képezi vita tárgyát.

A rózsadombi egyezményt a rózsadombi tizenhárom este 9 óra 30 perckor írta alá, majd egymás egészségére és a "jövőndő demokratikus Magyarországra" ültették poharukat, és mint akik dolgukat jól végezték, nyomtalanul eltűntek a budai éjszakában.

Itt van a titok. Ezért nyilatkoznak úgy a magyar "politikuskok", mint ahogy nyilatkoznak. **Népünk elárulásával fizettek jelenlegi tisztségeikért. Így születhetett meg az első kommunistákból szabadon választott magyar kormány, amelynek vezetői szolgálta módon hajtják végre a rájuk erőltetett határozatokat.** Ezért mondja Göncz Árpád a *Nipon Simbum* japán lapnak legutóbb adott nyilatkozatában, hogy "a mostani magyar határokat lehetetlenség megváltoztatni, hiszen etnikai határokat nem lehet meghúzni, úgy, hogy az mindenkinek megfeleljen". Micsoda balga ember, micsoda törpe "politikus". Erre mondták a régi magyarok: "varga maradj a kaptafánál". Lehet, hogy Göncz Árpád jó író vagy kitűnő fordító, de ez nem hatalmazza fel arra, hogy ellenségeink javára írja meg a magyar nemzet történetét és arra sem, hogy hátat fordítson a magyarságnak. 1956 után ő is börtönben volt – rövid ideig

–, de azután azok közé tartozott, akik elkezdtek emelkedni a változó helyzetben, végül is az élre került.

1991. március 15-én, a rózsadombon idegenek rakták le egy idegenek számára jó Magyarország alapjait és a játékszabályokat aláírták a terveik végrehajtására alkalmas, gerinctelen magyarokkal. A mai magyar kormány megtagadhatná az egyezmény végrehajtását azzal, hogy az aláíró felek leghatalmasabbja, amely diktálta a pontokat, ma már nem létezik. A mai magyar kormány kiállhatna és kiálthatna a nemzet testéről leszakított és halálraítélt 5 milliónyi magyarért: a Felvidéken, a Délvidéken, Erdélyben és a Kárpátalján. Ugyanez vonatkozik a magyar parlamenti képviselőkre, akiknek 80 százaléka a múlt rendszer önkéntes és hűséges kiszolgálója volt. A rózsadombi egyezmény átmenti a kommunistákat és elpusztítja a magyar nemzetet. Ezért pedig felelni fognak a történelemben és a magyar nemzet színe előtt, a rózsadombi tizenhármak.

Változnak az idők, változnak az emberek. Az aradi tizenhárom az életét áldozta azért, hogy a Magyar Nemzet éljen, a rózsadombi tizenhárom pedig azzal próbálta menteni önmagát, hogy feláldozta a Magyar Nemzetet. Szerencse, hogy a titkok nem maradnak titokban és most már tudjuk, hogy miért nyilatkoznak és nyulaskodnak a mai magyar vezetők, akik pusztulásba taszítják és idegen érdekekért elárulják a magyarságot!

Bakos Gyula

Forrásjegyzék

- 1 Halmosy Dénes: Nemzetközi szerződések 1918-1945 54. old.
- 2 Skousen W. Cleon: A leleplezett kapitalista 9-11. old.
- 3 Henry Ford: A nemzetközi zsidó (rövidített változat) 52. old.
- 4 Hermann Imre: Az antiszemitizmus lélektana 26. old.
- 5 Biblia – II. Mózes 32/26-28. old.
- 6 Tacitus: Korunk története. V. könyv. 369-371. old.
- 7 Istóczy Győző: Emlékiratfélek és egyebek. 4-6. old.
- 8 Révay Nagy Lexikona 17. kötet. 263. old.
- 9 Marschalkó Lajos: Országhódítók. 33. old. és folyt.
- 10 Marschalkó Lajos: Országhódítók. 27. old. Idézi: Takács Albert dr. "A zsidókérdés ezeréves jogalkotásunkban" c. művét.
- 11 Henry Ford: A nemzetközi zsidó (rövidített változat) 47. old.
- 12 Marschalkó Lajos: Országhódítók 30. old.
- 13 Marschalkó Lajos: Országhódítók 28. old.
- 14 Vitéz Kolosváry – Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 23-28. old.
- 15 Palatinus József: A szabadkőművesség bűnei. 90. old.
- 16 Palatinus József: A szabadkőművesség bűnei. 91. old.
- 17 Palatinus József: A szabadkőművesség bűnei. 90-91. old.
- 18 Henry Ford: A nemzetközi zsidó. 227. old.
- 19 Domonkos László: Titkos történetünk. 98. old.
- 20 Marschalkó Lajos: Világhódítók. 43. old.
- 21 Henry Ford: A nemzetközi zsidó. 124. old.
- 22 Marschalkó Lajos: Országhódítók. 192. old.
- 23 Ujpétery Elemér: Végállomás Liszabon. 450-456. old.
- 24 Bárdossy László: A népbíróság előtt. 232. old.

- 25 Marschalkó Lajos: Országhódítók. 132. old.
Megerősíti: Palatinus József: A szabadkőművesség bűnei. 54. old. és folyt.
- 26 Palatinus József: A szabadkőművesség bűnei. 26-27. old.
- 27 Marschalkó Lajos: Országhódítók. 210. old.
- 28 Marschalkó Lajos: Országhódítók. 241. old.
- 29 Hitler hatvannyolc tárgyalása. II. kötet. 69. old.
- 30 Jean Boyer: Népeink legádázabb ellenségei. 99. old.
- 31 Henry Ford: A nemzetközi zsidó. 131. old.
- 32 Davies: Moszkvai jelentés. 147. old.
- 33 Davies: Idézett mű. 54. old.
- 34 Magyarországi Symbolikus Nagypáholy Szertartás-könyv 1912. Reprint. 35. old.
- 35 Henry Ford: A nemzetközi zsidó. 309. old.
- 36 Kopácsi Sándor: Az 1956-os magyar forradalom és a Nagy Imre per. 42-43. old.
- 37 Kopácsi Sándor: Életfogytiglan. 35-36. old.
- 38 Kopácsi Sándor: Az 1956-os magyar forradalom és a Nagy Imre per. 59. old.
- 39 Churchill: A második világháború. II. kötet. 141. old.
- 40 Churchill: A második világháború. II. kötet. 683. old.
- 41 Sherwood: Rooseveltt és Hopkins. II. kötet. 428. old.
- 42 Skousen W. Cleon: A leleplezett kapitalista. 84-85. old.
- 43 Halmosy Dénes: Nemzetközi szerződések 1945-1982. 291-307. old.
- 44 Sík Endre: Bem rakparti évek. 130. old.
- 45 Halmosy Dénes: Nemzetközi szerződések 1945-1982. 84. old.
- 46 Ugyanott.
- 47 Elliott Rooseveltt: Apám így látta. 146. old.
- 48 V. M. Berezskov: Teherántól Potsdamig. 174. old.
- 49 Kopácsi Sándor: Életfogytiglan. 49. old.
- 50 Bill Lomax: Magyarország 1956. 128-128. old.
- 51 Bill Lomax: Idézett mű 129. old.

- 52 V. Mičunovič: Titó követe voltam. 132. old.
- 53 Hegedűs András: Élet egy eszme árnyékában. 292. old.
- 54 Hegedűs András: A történelem és a hatalom ígézetében. 290. old.
- 55 Berki Mihály: A tizenkét napos szabadság ára. 29. old.
- 56 Hegedűs András: Élet egy eszme árnyékában. 295-300. old.
- 57 Hegedűs András: A történelem és a hatalom ígézetében. 290. old.
- 58 Molnár Miklós: Egy vereség diadala. 177. old.
- 59 Berki Mihály: Idézett mű. 34. old.
- 60 Kopácsi Sándor: Életfogytiglan. 165. old.
- 61 V. Mičunovič: Idézett mű. 131. old.
- 62 Magyarország című hetilap 1989. június 23-i száma. 7. old.
- 63 V. Mičunovič: Idézett mű. 86. old.
- 64 Berki Mihály: Idézett mű. 39. old.
Hegedűs András: Élet egy eszme árnyékában. 318. old.
- 65 Kopácsi Sándor: Életfogytiglan. 81. old.
- 66 Berki Mihály: Idézett mű. 38. old.
- 67 V. Mičunovič: Idézett mű. 134. old.
- 68 Gyurkó László: Arcképvázlat történelmi háttérrel. 288. old.
- 69 Molnár Miklós: Egy vereség diadala. 204-205. old.
- 70 Berki Mihály: Idézett mű. 50. old.
- 71 Gyurkó László: Idézett mű. 288. old.
- 72 Gyurkó László: Idézett mű. 299. old.
- 73 Molnár Miklós: Idézett mű. 203. old.
- 74 Berki Mihály: Idézett mű 194. old.
- 75 Magyar Hírlap, napilap 1990. szept. 12.-i száma. 5. old.
- 76 Molnár Miklós: Idézett mű. 196-197. old.
- 77 V. Mičunovič: Idézett mű. 130. old.
- 78 Salgó László: A Szuezi háromszög 1956. 245-253. old.
- 79 Pozsgay Imre. Koronatanú és tettestárs. 179. old.
- 80 Pozsgay Imre: Idézett mű. 179. old. és folyt.

Felhasznált irodalom

- A korona kilenc évszázada.** Történelmi források a magyar koronáról. Magyar Helikon, 1979.
- Angyal István sajátkezű vallomása.** Pesti Szalon Könyvkiadó, év nélkül.
- Bárdossy László a népbíróság előtt.** Maecenas Könyvkiadó 1991.
- V. M. Berezskov:** Teherántól Potsdamig. Kossuth Könyvkiadó 1982.
- Berki Mihály:** A tizenkét napos szabadság ára. A szerző magánkiadása. Pécs 1997.
- Bill Lomax:** Magyarország 1956. Aura Kiadó 1989.
- Vitéz Kolosváry – Borcsa Mihály:** A zsidókérdés magyarországi irodalma. Gede testvérek reprint kiadása, 1999.
- Jean Boyer:** Népeink legádázabb ellenségei. Táltos Kiadó, La Paz 1985. (Bolívia)
- W. Churchill:** A második világháború I-II. kötet. Európa Könyvkiadó 1989.
- Cion Bölcsseinek Jegyzőkönyve.** London, 1974.
- Skousen W. Cleon:** A leleplezett kapitalista. Canadian Intelligence Publications 1982. Flesherton Ontario
- Joseph E. Davies:** Moszkvai jelentés. Anonymus 1945.
- Dobrica Čosič:** 7 nap Budapesten 1956. október 23-30. Bethlen Gábor Könyvkiadó, Bp. 1989.
- Domonkos László:** Titkos történetünk. Zrínyi Kiadó, Budapest 1994.
- Henry Ford:** A nemzetközi zsidó, (az eredeti kiadás rövidített változata) Bp. 1998.
- Henry Ford:** A nemzetközi zsidó, Sommerset Publications California é. n.

- Gyurkó László:** Arcképvázlat történelmi háttérrel. Magvető Kiadó, Bp. 1982.
- Halmosy Dénes:** Nemzetközi szerződések 1918-1945, 1945-1982. Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó – Gondolat Könyvkiadó Bp. 1985.
- Hegedűs András:** A történelem és a hatalom ígázatában. Kossuth Könyvkiadó 1998.
- Hegedűs András:** Élet egy eszme árménykájában. Budapest 1989.
- Hermann Imre:** Az antiszemitizmus lélektana. Cserépfalvi Kiadás é. n.
- Istóczy Győző:** Emlékiratfélék és egyebek. Buschmann F. utódai könyvnyomdája, Bp. 1911. (Reprint)
- Juhász Gyula:** Magyarország külpolitikája 1919-1945 Kossuth Kiadó 1988.
- Dr. Kende Péter:** Bank Bianco. KendeArt Kft. é. n.
- Kopácsi Sándor:** Az 1956-os magyar forradalom és a Nagy Imre per, Magyar Öregdiák Szövetség Bessenyei György Kör 1980. Második kiadás
- Kopácsi Sándor:** Életfogytiglan. I. U. S. év nélkül
- Lévai Jenő:** A fekete SS "fehér báránya". Kossuth Könyvkiadó 1966.
- Magyarországi Symbolikus Nagypáholy Szer-tartáskönyv 1912.** Reprint utánnyomás
- Marschalkó Lajos:** Országhódítók, München, 1995. Mikes Kelemen Körkiadása.
- Marschalkó Lajos:** Világhódítók, München, 1958. Negyedik kiadás.
- Vjelko Mičunovič:** Titó követe voltam, Moszkva 1956-1958. Interart Bp. 1990.
- Molnár Miklós:** Egy vereség diadala, a forradalom története. Bp. 1991.
- Mónus Áron:** Összeesküvés: A nietzschei birodalom. Interseas Editions 1991.

Nagy Töhötöm: Jezsuiták és szabadkőművesek. Univer-
sum Kiadó, Szeged, 1990.

Palatinus József: A szabadkőművesség bűnei, Bp. 1938.

Pozsgay Imre: Koronatanú és tettestárs. Korona Kiadó, Bp.
1998.

R. E. Sherwood: Rooseveltt és Hopkins I-II. kötet. Magvető
Kiadó Bp. 1989.

Elliott Roosevelt: Apám így látta. Dante Könyv-kiadó,
Budapest 1947.

Salgó László: A szuezi háromszög 1956. Kossuth Könyv-
kiadó 1986.

Sík Endre: Bem rakparti évek. Kossuth Könyvkiadó 1970.

Tacitus összes művei I-II. kötet, Európa Könyvkiadó
1980.

Ujpeéry Elemér: Végállomás Lisszabon. Magvető Könyv-
kiadó, Bp. 1987.

Tartalomjegyzék

Előszó	7–9. old.
Előzmények	10–20. old.
Kik irányították és irányítják a XX. századi eseményeket?	21–29. old.
Minden háború és forradalom a zsidó gondolkodás terméke	30–36. old.
A politikai szabadkőműves hatalom kialakulása	37–53. old.
Szabadkőműves összeesküvés Európa ellen	54–71. old.
A Magyarország elleni üzemek kiterjedése	72–85. old.
Ami 1956-hoz vezetett	86–138. old.
A biztonsági övezetek létrehozása	139–161. old.
Nagy Imre és Kádár János	162–204. old.
A kommunista gyarmatok megszilárdítása	205–212. old.
A láthatatlan zsidó szabadkőművesség veresége	213–248. old.
I. sz. Függelék	249–262. old.
II. sz. Függelék	263–293. old.
III. sz. Függelék	294–298. old.
Forrásjegyzék	299–301. old.
Felhasznált irodalom	302–304. old.